אלא מהכא ערב היוצא כולי –

Rather from here; a guarantor who went forth, etc.

OVERVIEW

רבא attempted to resolve the query of רב" whether אשה לאקנויי (אשה), from the case of a guarantor who guaranteed the loan after the שטר was signed and delivered to the מלוה. The only way that his guarantee is effective (and the ערב is obligated to pay) is if the מלוה gave the שטר to the ערב it to him, and then the ערב turned it after adding his acceptance as a guarantor. אווספות will be discussing two types of liability; one where a person admits to a prior obligation, and another where a person creates a new obligation.

asks: תוספות

- קשה לרבינו יצחק דבריש הנושא (כתובות דף קב,א) פליג רבי יוחנן וריש לקיש הנושא (כתובות דף קב,א) מליג רבי יוחנן וריש לקיש has a difficulty for there is a dispute between ר"י ור"ל in the beginning סברק הנושא -

בחייב אני לך מנה בשטר וקאמר התם כתנאי² מהך דערב

Regarding the case where the למנה wrote in a שטר, 'I owe you a רבא said there that the מחלוקת מחלוקת in this case of ערב is like the מחלוקת תנאים in this case of ערב -

ופירש בקונטרס³ דפליגי אי חשיבא הודאה⁴ –

And the קונטרס explained there that ר"י ור"ל argue whether writing הייב אני לך in a sonsidered an admission -

אם כן משמע דערב מחייב ליה משום הודאה שמודה דנעשה ערב בשעת מתן מעות⁵ –

 2 ישמעאל המוחל maintains that the מלוה can collect from the נכסים בני of the ערב and כסים maintains he cannot collect at all from the ערב. Therefore ננס follows the view of לוה and the מור is liable, while ר"ל follows נן ננס and the לוה is liable.

 $^{^{1}}$ The מחלוקת between ר"י ור"ל is on קא,ב. The תנאי is on קב,א is on קב,

³ See there קא,ב תוס' (!) אי,ב הודאה that דאלימא לרבי יוחנן וחשיבא לרבי יוחנן (!) ד"ה דאמר.

⁴ Generally for an admission to be considered a valid admission it must be said in the presence of two witnesses and the מודה has to tell them 'אתם עדי' you are my witnesses for this admission. The power of the שטר (according to ר"י) is also sufficient to consider it a proper.

⁵ An ערב בשעת מתן מעות is an effective ערב is an effective ארוב מתן מעות is an effective ערב ווא is an effective ערב for his obligation to pay is caused by the fact that the money based on his guarantee. However an ערב לאחר מתן מעות would not be considered an ערב since the מלוה did not lend any money based on the guarantee of the ערב; he had already lent the money without the ערב היוצא לאחר חיתום שטרות. The reason ערב היוצא לאחר חיתום שטרות is because we consider adding his name on the מון מעות as an admission that he became an ערב בשעת מתן מעות would not be considered an חייב אני he is admitting that he borrowed money sometime in the past (but not that this שטר is creating a new obligation).

If this is indeed so that the מחלוקת between ר"י ור"ל is whether a הודאה בשטר is whether a מלוה is considered a proper מלוה it would seem that the ערב is liable to the מלוה because of admission, that the ערב admits that he became an ערב when the money was given to the לוה We need to assume this -

מדמייתי לה עלה –

Since רבא cites the case of ערב as a corollary to the dispute between ר", so just like r", so just like a ר"י argue whether a הודאה is a הודאה similarly מונס and בן ננס argue whether the notification of the ערב after חיתום שטרות is a proper admission that he actually became an ערב previously when the loan became effective -

הכא משמע בההיא שטרא הוא משעבד נפשיה להתחייב מעתה ⁶ However, from our גמרא here it seems that with this writing in the ערב is committing himself to be liable from now on (and it is not an admission that he already obligated himself previously מעות מעות.).

תוספות cites an alternate interpretation:

ולפירש רבינו תם דהתם 7 דלא מפרש משום הודאה ניחא - However, it is understood according to the explanation of the ר"ת there where he does not explain the reason of ר"י is because of admission, but rather the writing in a שטר creates a new obligation. However there is still a difficulty according to the פי' הקונטרס that he is liable because of admission.

מוספות answers:

ויש לומר דבתרתי פליגי⁸ בן ננס ורבי ישמעאל –

And one can say; that "and argue in two cases -

בין שכתב בשטר ואני מודה שאני ערב בין שכתב בו ואני נעשה ערב מעכשיו - Whether he wrote in the שטר, 'and I admit that I am an ערב from before' or whether he wrote in the שטר, 'and I am becoming an ערב as of now' שטרות לאחר חיתום 'as of now, ערב (מנכסים בני חורין) maintains you may collect from the ערב (מנכסים בני חורין) שטרות - שערם cannot collect at all from the ערב

⁶

⁶ The מרא גמרא here cited the case of ערב שטרות שטרות to prove that יידע לאקנויי; if the obligation of the ערב is being created now אטרות, then it is understood that the מלוה needs to be מקנה the שטר to the ערב, so that there should be a binding obligation; however if it is merely an admission that he was אשר himself previously מעות there is no need for any בשעת מתן מעות, there is no need for any בשעת מתן מעות.

 $^{^7}$ אליבא הוד"ה, שליבא, דר"ח הודאה. The ח"ח there maintains that ר"י are not arguing about הודאה, but rather that the שטר a שטר to obligate him to pay as of now. Therefore it is comparable to ערב היוצא וכו' since in both cases we are creating a new obligation, which requires a קנין.

⁸ ערב maintains that an ערב שטרות maintains that an ערב is obligated to pay whether he <u>admits</u> that he was an ערב earlier בשעת מתן מעות, or whether he is <u>creating</u> now an obligation to guarantee the loan by writing it now in the שטר. The which discusses הודאה (according to the פי' הקונטרס) compares it to the הודאה of the ערב Our אברא here compares it to the creating of a new obligation by the ערב, which requires a פִּין.

is in both of the aforementioned cases: תוספות

דרישא דקתני ערב היוצא אחר חיתום שטרות משמע דפליגי בהודאה For the ערב היוצא לאחר חיתום שטרות which states ערב, indicates that their argument is regarding admission whether it is a valid admission that he was an ערב previously, or not. It is indicated that the מחלוקת is in הודאה -

- מדלא נקט בהאי לישנא ערב שלא בשעת מתן מעות חייב Since the משנה did not use the expression, 'חייב is דייב'.

There is also an indication that they argue in creating an obligation (not admitting to one):

רמדמהדר ליה בסיפא הרי שהיה חונק חבירו¹⁰ משמע דפליגי נמי בחנוק – For since בן ננס replied in the ר"י, 'if he was chocking his friend, etc,' this indicates that they are also arguing in a case of 'chocking'.

Now that we know the argument between ב"נ is both regarding admission and creating an obligation, we can understand our גמרא:

- מייתי הכא מחנוק דמשתעבד אף על פי שלא היה השטר שלו ומייתי הכא מחנוק דמשתעבד אף אף על פי שלא היה השטר אחלו או אחל או אחל ומדעבד או שור אחלו או משתעבד ווידע לאקנויי או מלוה מלוה שלו שמר was not his; it must be because the ידע לאקנויי או מלוה.

תוספות responds to an anticipated difficulty:

ר"י ובה כולי לובה כתב ידו גובה כולי הוציא עליו כתב ידו גובה כולי לפירוש הקונטרס דפליגי בהודאה אף על גב דתנן 13 הודאה (and ב"י וב"נ argue regarding ר"י ור"ל משנה argue remark, even though the מלוה שנה presented the handwriting of the לוה handwriting of the מנכסים בני הורין מבי מלוה מלוה מלוה הורין הורין הורין משנה לך בשטר How can there be an argument whether מלוה is a valid admission when the משנה clearly states that the may collect –

_

⁹ If their מחלוקת is only regarding the ability of the ערב to create a new obligation after מחלוקת, it should have clearly stated that חייב is חייב is הייב (because he has the ability to create a new חייב.). However since the writes ערב היוצא לאחר חיתום שטרות וכו' can be interpreted that it is a result of his הודאה, but not a new חיוב.

¹¹ This שעבוד can only take effect if there was a קנין בשטר.

¹² The ב"נ also argue in a case of פי' הקונטרס, says כתנאי and ב"נ also argue in a case of הודאה, just like ר"י. ור"ל.

ב"ב קעה,ב ¹³.

¹⁴ The ר"ת will differentiate that the משנה is discussing where the לה admitted to borrowing money, while ר"י ור"ל are arguing where the לוה intends to create a new obligation. See 'Thinking it over'.

responds:

התם בכתב וחתם תחתיו ופלוגתייהו שלא חתם 15

There in the משנה we are discussing a case where the לוה wrote and signed underneath it (therefore he is הייב), however the dispute between ד"י is where he did not sign; he merely wrote הייב אני לך.

וערב נמי איירי כשלא חתם ¹⁶ אלא שכתב אני ערב [ומסר לו השטר בפני עדים]: And regarding the ערב it will be necessary to say that the ערב did not sign, but rather he wrote, 'I am the ערב [and he gave the מלוה in the presence of witnesses].

SUMMARY

The מחלוקת between בן ננס and בן regarding a ערב היוצא אחר חיתום שטרות is both when the ערב admits that he was obligated previously סרב מתן מעות or whether the ערב intends to create a new obligation as of now.

THINKING IT OVER

Where is there more reason to obligate the לוה, when he is admitting to a previous loan, or when he intends to create a new obligation by writing אני הייב לך מנה in a $?^{17}$

-

¹⁵ See also רש"י כתובות קא,ב ד"ה (ה"ג) לעולם.

 $^{^{16}}$ If the ערב signed it would be the same as הוציא עלין כתב and he would be obligated to pay.

 $^{^{17}}$ See מהר"ם שי"ף and נח"מ.